

«El dolç gosar del gentiu de pagesia...»

MASIFERN, Ramon.

La vida al camp.

Sèrie Culip.

Editorial Llibres del Segle.

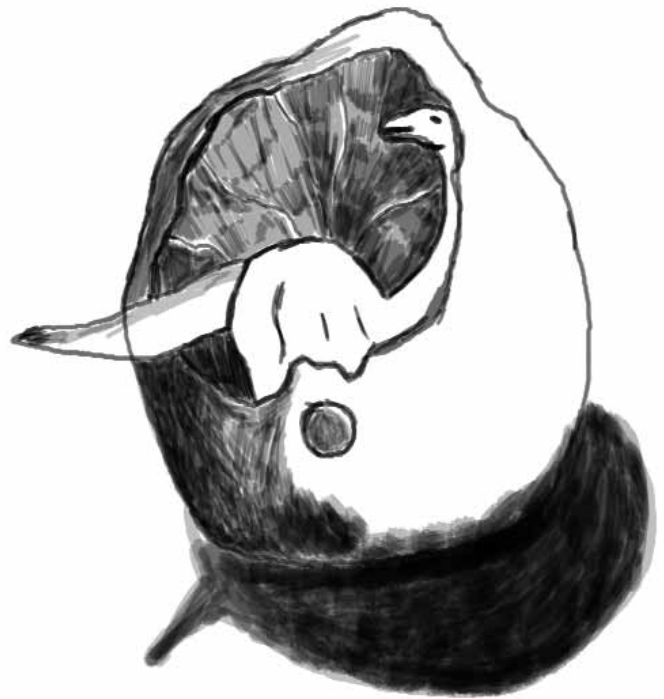
Gaüses, 2006.

98 pàgines.

En el pròleg de la primera edició de *La vida al camp*, de Ramon Masifern, poeta bisbalenc nascut a mitjan segle XIX, Jacint Verdaguer fa referència a un dels majors problemes de l'època: l'èxode rural. La joventut emigrava a les ciutats a la recerca d'un futur suposadament millor i oblidava fàcilment el refilar de «La tortoreta» quan arriba la primavera, el color daurat d'una espiga de blat a punt per a «La sega» o els «Primers freds» de l'hivern, quan els prats es cobreixen d'una fina capa de gel. De fet, de tot això se'n parla en el recull de poemes de Ramon Masifern i, per tant, podem considerar-lo, d'entrada, una apologia del camp. L'endreuça proemial ho explicita així: «Com la vida de pagès no n'hi ha pas de més tranquil·la, ditxós qui la pot gosar, sols aquell sap el que és vida».

D'aquest conjunt de poemes que, com si es tractés dels concerts més admirats de Vivaldi, ens descriuen les diferents estacions d'un paisatge de l'Empordà, se'n van vendre set edicions en el seu moment. Masifern va arrelar-se a un subgènere, el de la poesia jocfloral, i aviat la seva proposta va donar fruits: va ser ben acollida. Estem davant d'una lírica gens abarrocada, amb poemes que poden versar sobre temes tan quotidians i previsibles com ara el «Nadal» o el dia de «Tots Sants», o bé que remetien a les feines del camp –en aquell moment potser no hi havia gaire diferències entre les terres empordaneses o, posem per cas, les garrotxines–, amb reminiscències del *locus amoenus* d'Horaci i Virgili i amb l'ús d'un vocabulari específic quan calia escriure sobre determinades estampes d'una vida campestre bucòlica.

Uns anys més tard, com observa X. Cortadellas al pròleg, Masifern només és recordat pel nom d'un carrer de la Bisbal, el seu poble natal, i poca cosa més. Com altres autors semblants –que assoliren els cims florits de la popularitat per perdre's en la boira en descendir-ne–, ell i la seva obra més famosa es van desmarcar a la gran calaixera de la

literatura catalana per ser oblidats, fins que fa poc han estat rescatats per la Sèrie Culip i en una molt bona reedició.

Ara bé, ¿*La vida al camp* pot arribar a despertar als lectors contemporanis el mateix interès que va tenir per als del segle XIX? Al meu entendre, la proximitat que existia entre la gent d'aquella època i l'obra, tant per la temàtica com pel vocabulari, contrasta de forma dràstica amb la distància que hi pot haver respecte d'un lector actual, poc avesat a l'activitat al camp i amb certs inconvenients a l'hora de comprendre els mots relatius a la vida a pagès, malgrat les útils indicacions a peu de pàgina que fa l'editor. A tall de conclusió, *La vida al camp* continuarà essent, si més no, un llibre d'interès notable per als historiadors de la literatura, per a algun bisbalenc nostàlgic i, a partir de la nova reedició, per a un hipotètic lector conscient del recull que té entre mans i que no vulgui desapropiar l'ocasió de llegir una obra que va ser elogiada per Verdaguer en ser publicada.

Laura Pérez Victòria